

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi október hó 8. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.384/2012/19. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott cselekménye a Btk.164.§ (8) bekezdése szerint minősül, megállapítja, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.000 (hatezer) forint bünygyi költség és 7.000 (hétezer) forint elővezetési költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék 12.B.384/2012/19. számú, 2013. február 13. napján kelt ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt 3 év 10 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bünygyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a tárgyaláson jelen levő képviselője útján a bűnösségi körülmények kisebb körű kiegészítése, illetve az indokolás pontosítása mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott javára bejelentett védelmi fellebbezést a másodfokú bíróság nem tartotta megalapozottnak.

A védelmi jogorvoslati kérelem alapján eljárva az ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző

eljárást. Ennek eredményeként megállapította, hogy a törvényszék a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a másodfokú bíróság indokoltan látta a vádbeli eset során keletkezett mentőszolgálati iratok és a mentőszolgálathoz érkezett telefonos bejelentés hanganyagának beszerzését.

A másodfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés b) pontjára - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

A vádlott előéletére vonatkozóan: a Pécsi Járásbíróság 12.B.1312/2012. számú ítéletével a vádlottat lopás bűntette miatt 4 hónap börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés-büntetés tartamát próbaidőre felfüggesztette.

Az ítélet 3. oldalának bántalmazásra vonatkozó részét akként pontosítja, hogy a sértett bordatörést okozó sérülését ütés vagy rúgás okozta.

A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott tagadásával szemben alapvetően az orvosszakértői vélemény, illetve a vádbeli esetről készült rendőri jelentés tartalma alapján állapította meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a rendőri jelentés jelen büntetőeljárásban bizonyítékként, az elsőfokú bíróság által alkalmazott módon nem használható fel.

A Be.168.§ (1) bekezdése szerint a gyanúsított és a tanúk kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

E büntetőeljárási rendelkezés indoka, hogy a nyomozó hatóságnak az eljárási cselekmények során a garanciális jellegű szabályokat maradéktalanul be kell tartania. A rendőri jelentésből azonban - amely tartalmilag **tanú1** és **tanú2** tanúkihallgatását tartalmazza - nem derül ki, hogy a jelentés készítője a büntetőeljárási szabályokat megtartotta-e. A tanúkihallgatások során az érintettekhez intézett figyelmeztetéseket megfelelő módon alkalmazták-e. A törvényalkotó tehát a gyanúsított, valamint a tanúk kihallgatását, illetőleg a szembesítést tartalmi szempontból olyan jelentős eljárási cselekménynek tekinti, amelyek jelentésben nem rögzíthetők. A 85.§ (3) bekezdésében, illetőleg a 117.§ (2) bekezdésében kodifikált garanciák érvényesítésének kötelezettsége a jelentés készítését alaki okból egyébként is kizárja.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az ügyészi indítványnak megfelelően a rendőri jelentést, mint bizonyítékot jelen ügyben a bizonyítékok köréből kizárta.

Mindez nem befolyásolta azonban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, mert az egyéb rendelkezésre álló adatok kétséget kizáróan igazolták az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket.

Amint azt a törvényszék helyesen megállapította, az orvosszakértői vélemény nagy valószínűséggel cáfolta azt a vádlotti állítást és a **sértett** bírósági tárgyaláson tett vallomását, mely szerint az életveszélyt okozó bordatöréses sérülése elesés következtében keletkezett. E következtetést a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás adatai mindenben megerősítették. A mentőszolgálat esetlapja tartalmazza azt a sértettől származó információt, hogy őt az arcán és felső testén bántalmazták. Ez a bántalmazó pedig a vádbeli esetben nem lehetett más, mint a vádlott. A fenti okirati bizonyítékot az ugyancsak a mentőszolgálattól származó hangfelvétel is alátámasztotta, hiszen **tanú1** és **tanú2** telefonos bejelentéséből egyértelműen megállapítható, hogy a sértett elmondta nekik, hogy élettársa, a vádlott bántalmazta, ő okozta sérüléseit.

A fenti bizonyítékok kétséget kizáróan cáfolják azt a vádlotti védekezést, hogy a vádlott csupán a sértett arcát ütötte meg és nem ő a felelős a sértett életveszélyes sérüléséért.

Ugyancsak a mentőszolgálattól származó adatok tartalmazzák, hogy a vádlott nem csupán megütötte, de meg is rúgta a sértettet, így nem lehet megalapozottan állást foglalni abban a kérdésben, hogy az életveszélyes sérülést ütés vagy rúgás okozta. E kérdésnek azonban a büntetőjogi főkérdések tekintetében nincs jelentősége.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok törvényes mérlegelésével állapította meg a tényállást és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére is, hiszen a bizonyítékok olyan zárt kört alkotnak, melyből kétséget kizáróan következtetni lehet a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Erre tekintettel a védelemnek a bűnösséget támadó fellebbezését nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

A cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott, a középértéket el nem érő börtönbüntetés kiszabása mindenben megfelel a büntetés kiszabási elveknek. A sokszorosan büntetett előéletű és ismételten személy elleni erőszakos bűncselekményt elkövető vádlott esetében a középértéket el nem érő büntetés enyhítésére ezért a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

2013. július 1. napján hatályba lépett a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény, tehát a másodfokú eljárás időpontjában új büntető törvény van hatályban.

A Btk.2.§ (1) bekezdése értelmében „A bűncselekményt - a (2) és (3) bekezdésben foglalt kivételekkel - az elkövetése idején hatályban levő büntető törvény szerint kell elbírálni”.

A másodfokú bíróságnak a vádlottal szemben lefolytatott eljárás során vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit kell-e alkalmazni, vagy a vádlottal szemben a hatályban levő Btk. eredményez-e enyhébb elbírálást. Ez utóbbi esetben ugyanis az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazásának van helye.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény különös részi törvényi tényállása a hatályos és a korábbi büntető jogszabályokban azonos, mint ahogy a büntetési tételkeret is. Az alkalmazandó jogszabály eldöntéséhez azonban nem elegendő a különös rész összevetése, szükséges az általános részi rendelkezések összehasonlítása is. Az enyhébb elbírálás alatt ugyanis minden büntetőjogi jogkövetkezményt érteni kell, így a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét szabályozó általános részi rendelkezéseket is.

A hatályos Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja szerint a vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a szabadságvesztés-büntetés kétharmad része. Az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdés II. fordulata szerint a feltételes szabadságra bocsátás időpontja a büntetés háromnegyed része.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért a feltételes szabadságra bocsátás korábbi időpontjára tekintettel a vádlott esetében a hatályos Btk. enyhébb elbírálást eredményez. Ezért a fellebbviteli bíróság az elbírálás idején hatályos jogszabályt alkalmazta és a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés-büntetéséből legkorábban annak kétharmad része kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a vádlott esetében a hatályos büntető jogszabályokat alkalmazta, ezért megváltozott a cselekmény minősítése is, melyet a másodfokú bíróság pontosított, és megállapította, hogy a vádlott cselekménye a Btk.164.§ (8) bekezdése szerint minősül.

A fentiek szerint a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a cselekmény minősítése és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés tekintetében a rendelkező részben írtak szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul, a vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, valamint az elővezetésével kapcsolatos díjat.

P é c s, 2013. október 8.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.384/2012/19. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.115/2013/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2013. október 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke